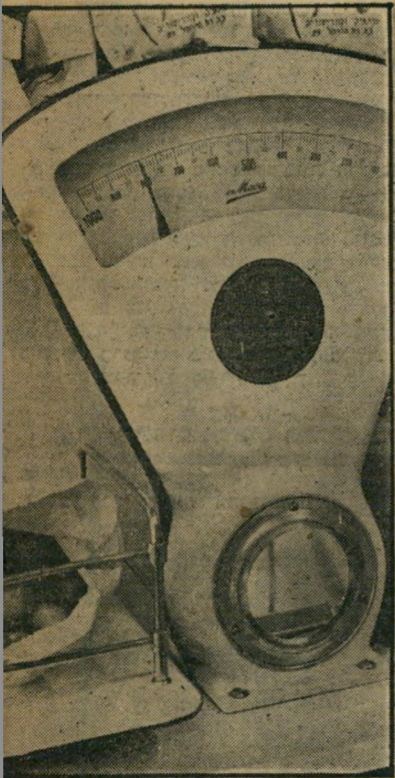

כך מתבצעת התרמית: הרוכל מוזיק משקולת מתחת לשקוק, מניחה בחשאי על המאזניים
 "לאן הלכו 200 גראם?" שאל המוכר, "בוודאי נפלו בדרך מבלי שתרגיש."

התוצאה: 200 גראם פחות
 גם בעזרת מאגנט

השק בלי טרגיזש. ושוב הרים את קולה, הניף את זרועותיו מעל ראשו וצעק: "הו-הו! בואו הנה, בואו הנה! אנחנו כאן אנשים ישרים. קילו זה קילו! בעל הבית השתגע! תפוחים חיים היום!" ובזאת חדל להתעניין בי יותר. בעיניו חוסלה התקרית.

גם מאגנט
 הדרך פשוטה מאד, דורשת רק זריזות ידיים. המוכר נוטל ביד ימין את השקית הריקה, לתוכה עתיד להכניס את הפרי. מה שאין הקונה רואה, הוא שבכף ידו, מתחת ל שקית, מוזיק המוכר משקולת בת 200 גראם. הוא ממלא את השקית לעיני הקונה, מניח אותה על כף המאזניים — ומשאר מתחתה את המשקולת הקטנה. כאשר הוא מרים את השקית, הוא עושה זאת בשתי ידיים. יד אחת מושיטה את הסחורה ללקוח, יד שנייה מורידה את המשקולת חזרה אל השולחן. באופן אינסטינקטיבי יתבונן ה קונה בשקית, לא ביד התופשיה וכיכול. והוי השיטה הנפוצה ביותר. ישנה גם שיטה אחרת, אשר רק מעטים משתמשים בה: ברגע שהוא מתחיל לשקול את הס חורה, מקרב המוכר מאגנט קטן אל תח תית הכף, עליה מונחת הסחורה. המגנט נדבק אל המתכת, מוריד את הכף בכדי 100 גראם. די בניעה קלה ביותר כדי ש המאגנט יפול אל מתחת למאזניים, מבלי להשאיר כל עקבות מרשיעות.

המשולש

יחסי-ציבור

בכפף טיבה ידוע מוחמד עבדל גיאני כשליח קנאי של ההסתדרות. שמו יצא בי רבים גם מעבר לגבולות המשולש, הגיע לטורי עתון-ערב תל-אביבי, שנחפו לפרסם את קילוסיו המשבחים את הקידמה ואת שיפור היחסים בין נציגי האיגוד המקצועי לבין תושבי טיבה.

היחידים שלא ידעו על שינוי שנתבשר היו תושבי טיבה עצמם. האדם שאג לכך יותר מכל היה עבדל גיאני בכבודו ובעצמו. יחסו המעליב לבנייהמקום, גידוליו בנשים ובגברים, כשהוא מסתמך על הכוח אשר הוא שואב, לברריו, מני המשולש הצבאי, השני אוהו על כל אנשי הסביבה.

לגיאני היו סיבות טובות לחוש כבעל-שררה: לפני חודשים הוא נבחר למשרת סגן-ראש המועצה בכפרו. משרה זו אפשרה לו להרבות בעלבונות בבאים לבקש עזרתו. באחת מישיבות מועצת הכפר הוזמן אף פקיד לשכת הסעד המקומית, טלעת עבדל לאטיף. חילוקי-דעות נתגלו בעת החיכוך וגיאני, שלא היה מוכן לשמוע דעה מנוגדת לדעתו, התנפל על פקיד הסעד והיכה אותו. עבדל לאטיף עמד לפנות בתלונה למש טרה, אולם אביו, עבדל לאטיף צאלח, המי כהן כראש המועצה, מנע זאת בעדו. הוא השכיח שולם בין בנו לבין סגנו, השתדל לרסו את גיאני, המסוכן ובעלההשפעה.

תיקי נציגי ההסתדרות. מוחמד עבדל גיאני לא למד לקח. סתונו העצמי רק גבר בעקבות התקרית. בעת קטטת-ילדים מר הגר מאחד התערב, היכה את בניו של שבנו, אחמד חגי יחיאי, רדף אחר אחד מהם עד לבין כותלי ביתו.

אז הילד, רמטיה, שיצאה להגן על בנה, זכתה אף היא לגידוף מוחמד, שהאשימה בהפניית חסדיה לאנשי משרת הכפר. האשה הנרגזת הודיעה לבנייהמשפחה, שחשו כי כבודם נגוע. הם פנו למשטרה בתלונה רשי מית. נפתח תיק נגד נציג ההסתדרות. זו הייתה רק ההתחלה. במשך היה ממיר יורה לפני זמקה'תפרסם ביומן המפא"י "אלי"ו. המופיע בשפה הערבית, מאמר הח תום על-ידי תושב טיבה כשם עבדל סלאם

התצוגה, הסגנוניות, קריאות הרוכלים מש חים לו אופי של בזאר מרחבי. גם המחירים נמוכים מאלה שביתר חלקי העיר. אך לי עתים יוצא רוחו של הקונה בהפסד. ביחוד כשבועות האחרונים — כאשר קונים מרגי שים כי קיבלו פחות סחורה ממה שהגיע להם עבור כספם. התלונה העיקרית: פחת במשקל.

מדווח כתב "הטועם הזה" עז תוצאות חקירתו במקום:

אגסים, אפרסקים, תפוחים, ענבים, תות שדה ושזיפים חסמו את כל רחבו של שוק הכרמל. רוכלים הציגו את סחורתם בתלי-תלים, מסודרת על גבי עגלות קטנות או תלת-אופניים. כמעט כל הדוכנים חסרים את הרשיון המבוקש, משלמים מדי יום קנסות הנעים בין שלוש ל-12 לירות. ה הפסד, כנראה, אינו כליכך פוגע. כי ה רוכלים ממשכים להתעלם בשלחה מן החוק. השעה היתה שעת אחר-צהרים והשוק המה מלאפי קונים. קצב המכירה היה מהיר, אפילו קדחתני. איש כמעט לא התחכה על המחיר; כי ממילא היה נמוך מן המחיר כהווייתו.

התבוננתי בידיהם הזריזות של המוכרים. הרוכל הראשון לא רימה, השני, אף השלישי והרביעי היו בסדר. אחד מהם, שמכר שופי סנטה רוזה ב-1.20 לירות וסירב ל הוריד את מחירו, הטיח בפני לקוח: "אהה רוצה יותר בזול? קנה אצל אחרים. תקבל 800 גראם במקום קילו!"

לכסוף מצאתי את המוכר: מוכר תפוחים שגנב 200 גראם מתחת לאפה של לקו חתו, מבלי שהאשה חרגיש בכך. העמתי פנים כמתעניין במחית של חנות סמוכה, כדי לעקוב בינתיים אחר המוכר. בכל מקי רה בו מבר קילוגראם תפוחים או יותר מזה גנב 200 גראם. פחות מקילו — נתן את המשקל הנכון. איש מלקוחותיו לא הב חיז בהרמייתו.

חסרים 200 גראם! יגישתי אליו ו י ביקשתי קילו. תחילה ניסיתי להתמקח, אך הרוכל — גברתו תקיף — עמד על שלו: "אחילו מיל אחד לא פחות מלירה-שלושים!" ובפנותו אל העולם הגדול צרח: "אני שואל אייכם — מי ראה תפוחים כאלה בלירה-שלושים? בואו! בואו! בעל-הבית השתגע! תפוחים חיים היום!"

הא שקל קילו תפוחים. שילמתי ויצאתי לחפש חנות בעלת מאזניים-שעזו. מאזניים אלה מראים את המשקל בדיוק של גראמים, שלא כמאזני-הכף המראים רק אם הסחורה המונחת על כף אחת של המאזניים שדה למשקולת שעל הכף השנייה נכנסת לי חנות המאפיה והמתקיים של יסורו ו בקשתי רשות לשקול את שית התפוחים. הנחתי את השקית על המאזניים והמתנג החל מתקדם לרוחב הלוח הלבן הגדול. 1000 2000 3000 4000 5000 7500 7800 גראם. בהגיעו ל 800 גראם — נעצר. כלומר משקית היו בדיוק 200 גראם פחות מן המגיע לי. חזרתי אל המוכר, כדי לראות מה גינד.

הוא דווקא היה אדיב. "חסר 200 גראם?" שאל כאילו הייתי ילד מפגז בשכלו, "לא יתנו?" ולראייה הציג את מאזניו: שתי הכפות היו שוות-משקל, ולשורה-מאזניים ישרה. אחר הראה לי את המשקולות: "אתה רואה אדוני, זה רשמני. יש חיחמת שעברו בינורתי של משרד המסחר התעשייה". לאו. בכל זאת, נעלמו 200 גראם תפוחים? "אולי נפלו, אדוני. יש צפיפות כזאת ש אולי משהו נתן לך דחיפה והם נפלו מי

רחיבות הידועות, כשהן מבלות יחד עם אורחים נכבדים. שלא היו בעליהן החוקיים. **רכילות ממותה**. חתיקי העיר נזכרו כימי מלחמת העולם השנייה, כשצבאו הפולני של אנדרס הנה בסביבות העיר, ובפינות שונות של הרחובות התקיימו בתי-פגישות ל ידור החיילים. קתם הגידו ראש: "אפשר להאמין?" עקרות הבית החסרות החליפו אינפורמציה דרך המרפסות: "לאן הגענו?" וצעירים החלו לעשות דרכם דווקא דרך רחוב אחד-העם ולא דרך רחוב הרצל הראשי המקביל לו, כדי להתבונן לפחות בבית בו התרחשו המעשים המוזעזעים. במעין תענוג חולני הפכה הידיעה על גילוי בתי-הפגישות לשיחת היום והנעשה החל לובש ממדים של אירית הלינץ ששררה בחיפה, לפני שנה ומחצה, עת נתגלה בה בית-פגישות. גם שם האשימו התושבים נשים מהחברה הג בוהה, אך לכסוף נתגלו באותו בית רק יצ אניות זולות ובתלי ידועות.

היחידים שלא נהנו מכל הפרשה היו כתר סר ווגות נשואים, שלפתע גילו כי הם עומי דים במרכז הסערה ושאפילו שכניהם יודי ידיהם משוכנעים בכך כי הם היו קשורים בי אותו בית-פגישות. מעגל הגאומיים-ככול הלך והתרחב. כל מי שגר ברחוב אחד העם היה קרוב בפועל של גלי הרכילות. אחר כך החלו נופלים קרבות מבין דיירי רחוב יעבץ, הסמוך לרחוב אחד-העם. נפוצה שמועה שביתי-הפגישות היה, למעשה, ביעבץ, ורק הכניסה היתה מרחוב אחד-העם. מאחר יותר לבשה השמועה לגלול חדש: מעשי הניאוף בוצעו בחצר ולא בבית.

לא כל נפגעי השמועות היו ידועים בקרב תושבי רחובות. אולם גם האלמוניים ש בהם זכו לפרסומת תוך זמן קצר. לכמה מהם היה מכנה משותף — הם היו פקידי משרד ממשלתי בלתי סופולארי. כאשר נוכחו לדעת כי השמועות מתחזקות ונאחי זות בעקשנות בדיעה מכריהם, פנו כמה מהם בתלונה למשטרה. אך גם החוק היה חסראונים, כי שום בית-פגישות או בית בושת לא נתגלה על-ידי המשטרה בתאריך ובמקום המיוחסים. אך הודעה ברוח זו, שפורסמה על-ידי המשטרה, נתקבלה בחוסר אמון גמור.

לנפגעים לא נשאר בלתי אם לפעול על דעת עצמם. הם פירסמו כרוז אנונימי, שהוד פס בבית-דפוס אלמוני, בו נאמר באותיות גדולות: מפצי שמועות מנסים להוציא שם רוע לאנשים ונבדים בדבר קיום בתי-פגישות שנתגלה כביכול על ידי המשטרה ברחובות. מאחר שאין כל אמת בדבר ותאחר שגם מס סרת רחובות מכחישה בכל תוקף גילוי או קיום בתי-פגישות כנגל, אנו רואים בבאנה שאנשים מסוימים מנסים לבלבל את שטם הנכבד של משרד תושבים בעירונו. תנו יד למפצי השמועות על ידי המשטרהו יבואו על הכרוז חתמו אנשי ציבור.

סיגנון הכרוז יוצרת הדפסתו החשידו מיר אישיות ציבורית ידועה ומחובות, ששמה הרע בעסקים אחרים נתרסם זה מכבר. במקום להרגע את הרוחות גרם הכרוז לסערת-לחישות נוספת.

הונאות

"היום בזול ו"

שוק הכרמל, במרכזה של תל-אביב, ידוע בתור השוק הפתוח הגדול ביותר במדינה: הוא ממלא את רחוב הכרמל עד למבואות יפו, משתפך אל תריסרי סימטאות שמשני צדדיו, בשבועות האחרונים התרבו בו מספר הרוכלים, המציבים את עגלותיהם לא רק משני עברי הרחוב הראשי, אלא אף חסמים אותן כליל. חקקה נוהר לשוק ברבבתינו, ההמולת